

תת"ע 7302/03/20 - אלקיעאן עודי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 7302-03-20 מדינת ישראל נ' אלקיעאן עודי
תיק חיצוני: 30251497670

בפני כבוד השופט, סגנית הנשיא נועה חקלאי
המבקש אלקיעאן עודי
נגד
המשיבה מדינת ישראל
החלטה

1. בפני בקשת המבקש להורות על ביטול גזר הדין שניתן בהעדרו וזאת בהתאם לסמכותי מכח סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.

2. ביום 2.3.20 נמסר למבקש, על ידי השוטר דוח שמספרו 30251497670, במסגרתו יוחסה לו עבירה של נהיגה ברכב בהיותו נהג חדש צעיר, והסעת 4 נוסעים מבלי שישב לצידו מלווה, בניגוד להוראת סעיף 2א12 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א 1961.

בגוף הדוח רשום שעל המבקש להתייצב לדיון ביום 7.6.20 בשעה 8:30 בבית משפט לתעבורה באשדוד.

המבקש לא התייצב לדיון, ועל כן ביום 7.6.20 נדון בהעדרו והוטלו עליו 3 חודשי פסילה בפועל מלהחזיק רישיון נהיגה, פסילה מותנית של חודשיים למשך שנתיים וקנס בסך 1,000 ₪.

3. המבקש, בבקשתו מיום 23.6.20 ביקש לבטל את גזר הדין. לדבריו לא ידע על מועד הדיון שכן השאיר את הדוח ברכב, והרכב "הוחרם" על ידי המשטרה, כך שלדבריו לא יכול היה לדעת את מועד הדיון. עוד טען כי נגרם לו עיוות דין שכן קיבל עונש חמור, הוא עובד כנהג, מפרנס יחיד במשפחתו, ושלילת רישיונו תפגע בפרנסתו.

4. המשיבה התנגדה לבקשה, לטענתה המבקש זומן כדין ושיכחת מועד הדיון אינה סיבה המצדיקה היעדרות לבקשה. לדבריה המבקש לא עמד בנטל להוכיח כי יגרם לו עיוות דין. המשיבה ביקשה כי בקשת המבקש תידחה על סמך טיעוני הצדדים בכתב, מבלי שיקבע דיון במעמד הצדדים.

דין

5. קיימים שני טעמים שדי בהתקיים אחד מהם כדי להצדיק ביטול פסק דין שניתן בהעדר.

האחד - קיומה של סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות לדיון.

השני - אם בית המשפט שוכנע כי יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שער של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

6. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

ובהמשך:

"כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו."

7. לא מצאתי ממש בטענת המבקש כי לא יכול היה לדעת על מועד הדיון. כאמור, המבקש קיבל את הדוח בידו. העובדה שהשאירו ברכב והרכב "הוחרם" אין בה כדי להצדיק הימנעותו מלהתייצב לדיון. זאת ועוד, המבקש לא צירף כל מסמך המלמד כי הרכב "הוחרם", וגם אם הרכב "הושבת" למשך 30 יום, הרי שהרכב חזר אל המבקש זמן רב לפני מועד הדיון, כך שהיה לו די והותר זמן לעיין בשנית בדוח ולהיזכר במועד הדיון.

8. בנוגע לטענה כי נגרם למבקש עיוות דין אם לא ינתן לו יומו, כפי שנקבע ברע"פ **סאלם** שלעיל:

"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס

טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. "

9. המבקש לא העלה ולו טענת הגנה אחת כנגד נכונות הדוח. למעשה המבקש לא עותר לבטל את הכרעת הדין אלא רק את גזר הדין.

10. בנוגע לחומרת העונש- העונש שהוטל על המבקש, בכל הנוגע לרכיב הפסילה, הוא פסילת המינימום הקבועה בחוק, כך שאין כל בסיס לטענה כי חומרת העונש לכשעצמה גורמת למבקש עיוות דין.

לא זו אף זו, המבקש צירף לבקשתו אישור מעסיק, מלפני למעלה מ- 8 חודשים. לא ברור אם המסמך עדיין תקף, לא ניתן להבין את הגדרת תפקידו של המבקש (טנדריסט) וכיצד השלילה שתוטל עליו, תשפיע, אם בכלל על המשך העסקתו.

כך או כך, כאמור, המבקש נדון לפסילת המינימום הקבועה בחוק.

11. בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון.

ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 **נאוה משיח נ' מדינת ישראל** (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

12. לאור האמור, ומשלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש מלהתייצב לדיון, ומשלא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו, ומשהעונש שהוטל על המבקש הוא עונש המינימום הקבוע בחוק, מצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיו האישיות של המשיב.

על כן לא מצאתי הצדקה להעתר לבקשה.

13. הבקשה נדחת.

14. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, מוצאי שבת, י"ט תמוז תש"פ, 11 יולי 2020,
בהעדר הצדדים.